

sefem L-em, měl býti rekurs, podaný teprve 7. listopadu 1922, dle Šu 11 nesp. pat. odmítnut. Dodati dlužno toto: Podle Šu 242 obč. zák. nemůže býti opatrovanci na škodu, bylo-li v některém účtu něco zapomenuto nebo přihodilo-li se jiné nedopatření, pročez není zákonné překážky, by nebylo o jednotlivých nárocích choromyslné Anny L-ové, jichž dodatečně zařadění do účtu za rok 1921 nynější podpůrce navrhl, jednáno dodatečně, zvláště, když si opatrovnický soud při vyřízení účtu za rok 1921 takové dodatečné jednání a rozhodnutí výslovně vyhradil. Právní moci požívá účet jen ohledně položek, které obsahuje, o nichž bylo jednáno a také rozhodnuto. S názorem rekursního soudu, že opatrovnický soud měl při vyřízení účtu rozřešiti i otázky, zda a jaká náhrada přísluší opatrovankyni za místnosti, ve společném domě nyní výhradně jejím manželem používané, a kdo má nésti náklady pobytu Anny L-ové v léčebním ústavu, nelze souhlasiti. Řešení sporných otázek, pramenících v poměru opatrovníka k opatrovanci přísluší ovšem opatrovnickému soudu a to cestou nespornou, ale nahodilá okolnost, že podpůrce byl v tomto případě zároveň manželem opatrovankyně a správcem společného majetku, nemůže býti důvodem, aby opatrovnickým soudem a cestou nespornou rozhodovány byly i rozepře vzniklé z poměru manželského a společenství statků. Předpis Šu 2 čís. 7 nesp. pat. staví v této příčině pravomoci nesporného soudce nepřekročitelnou hráz. Opatrovnický soud musí se omeziti na to, by majetková práva opatrovankyně byla zjištěna a zachována, kde jest k tomu potřeba pro odpor třetích osob sporu, musí opatrovník býti poukázán, aby jej zahájil. V tomto směru bude však předem nutno, by stav majetku choromyslné Anny L-ové byl řádně vyšetřen. Inventář ze dne 14. února 1921 byl sepsán pouze na základě udání manželových, proti předpisu Šu 185 nesp. pat. nebyl o jeho úplnosti a jmenovitě o vlastnictví koně ve společném hospodářství se nacházejícího posud slyšen otec a nynější podpůrce opatrovankyně ani Anna L-ová sama, ač z okolnosti, že jest jen částečně svéprávností zbavena, dlužno souditi, že má jistý přehled o společném majetku a hospodářství. Bude dále třeba zjistiti obsah manželských smluv, o nichž se obě strany opětovně zmiňují, rovněž, zda manželé přísluší správa manželčina jmění dle Šu 1238 obč. zák., jak se tvrdí v dovolacím rekursu, po případě, kdy byla vypověděna. Tyto nedostatky v posavadním opatrovnickém řízení jakož i neúplnost složeného účtu třeba napravit, nemohou však býti na újmu nastalé již právní moci usnesení prvního soudu.

Čís. 3470.

Přísluší-li žalobci z pohledávky pouze část, již domáhá se žalobou, řídí se věcná příslušnost dle příslušející mu části.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R II 23/24.)

Zalobu, domáhající se zaplacení 5.000 Kč, postoupených žalobci z celkové pohledávky 10.000 Kč, zadal žalobce na okresním soudě, jenž

ji k námitce věcné nepřislušnosti odmítl. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkav pravomoci, dále ve věci jednal. **D ů v o d y:** Prvý soudce vyhověl námitce věcné nepřislušnosti, jsa toho náhledu, že zažalovaná pohledávka 5.000 Kč jest pouze částí pohledávky 10.000 Kč, že tudíž dle §u 55 j. n. druhá věta posuzovati dlužno věcnou příslušnost dle výše celé pohledávky a že následkem toho jest pro spor ten příslušným soud sborový. Stížnosti nelze upřítí oprávněnosti v tom směru, že ustanovení §u 55 j. n. může se týkati jen případů, kde žalobci přísluší disposiční právo i ohledně druhé nezažalované části této pohledávky. (Viz rozh. ze dne 26. října 1920 R I 853/20 čís. 721 sb. Dr. Vážný a rozhodnutí ze dne 14. prosince 1898, čís. 15.264 Gl. U. 411.) V tomto případě však nepřisluší disposiční právo ohledně druhé části pohledávky 10.000 Kč žalujícímu, ježto mu pouze částka 5.000 Kč z oné pohledávky byla postoupena a proto jest pro otázku věcné příslušnosti rozhodnou jediné zažalovaná částka 5.000 Kč (viz též Neumann kom. u §u 55 j. n.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesení rekursního soudu odpovídá stavu věci i zákonu, pročez se stěžovatelka poukazuje především na důvody tohoto rozhodnutí. Při posuzování otázky příslušnosti dlužno v tomto případě vycházeti z toho, že § 55 j. n. v první a v druhé větě stanoví dvě různé zásady. Uplatňují-li se více osobami nároky, každé z nich z téhož právního poměru proti témuž dlužníku příslušející, t o u t é ž žalobou, jest ovšem za účelem stanovení věcné příslušnosti podle první věty §u 55 j. n. všechny nároky sečísti; jsou-li však tyto nároky uplatňovány, jak tomu v tomto případě, různými žalobami, řídí se věcná příslušnost pro každou z těchto žalob výší v té které žalobě zažalované částky, neboť žalobci přísluší dispoice jen nad onou žalobou vymáhanou částí pohledávky, která jest jeho, v tomto případě mu byla postoupena. Jakým způsobem a proč jen část pohledávky na žalobce přešla, jest pro posouzení věcné soudní příslušnosti nerozhodno, stačí, že žalobci přísluší dispoice jen nad onou částí pohledávky, která zvláštní samostatnou žalobou skutečně jest vymáhána a pro kterou věcná příslušnost dovolaného soudu je dána.

Čís. 3471.

Kostelní konkurenční výbor (ve Slezsku) jest způsobilým jednati na soudě, třebas neměl předepsaného počtu členů.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, Rv II 334/23.)

Žalobě kostelního konkurenčního výboru ve Slezsku proti faráři o vydání peněz, určených na stavbu kostela, bylo vyhověno **s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c**, **N e j v y š š í m s o u d e m** mimo jiné z těchto